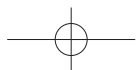
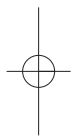

DEEL I

'Toen mijn kinderen net geboren waren, liep ik over van liefde. Ze waren zo afhankelijk, het waren kleine diertjes, ik hield zo veel van ze, tien, twintig keer per dag sprongen de tranen me in de ogen.'

Uit: De ontsnapping van Heleen van Royen

ONZE KLEINE WEKKERRADIO

De komst van onze dochter beschouwen Ton en ik nog altijd als een groot geschenk. Moeder Natuur heeft slechts één ding teruggeëist: ons recht op uitslapen. ‘Gefeliciteerd met jullie nieuwe wekkerradio!’ stond er op een van de wenskaartjes. En inderdaad, het zetten van een wekker is totaal overbodig geworden. Want Olivia krijgt ons elke morgen uit bed, of het nu met gehuil, gebabbel, geroep of hardere middelen is. Lange tijd werd ze steevast rond de klok van zessen wakker. Toen de zomertijd inging, werd dat (ieks!) ineens een uur vroeger. Onlangs hadden we een paar riante weken, omdat haar ritme om mysterieuze redenen verschoof naar halfnegen. Maar die weldaad was van korte duur, want haar dag begint nu rond halfzeven.

En dan staat ze op ook. Ze wurmt zich als een ware Houdini uit haar slaapzak, klimt uit haar bed (over de spijlen) en meldt zich bij mij. ‘Hallo mamaatje,’ zegt ze liefjes, ‘ga je mee naar meneeje?’ Als ik grommend naar papa verwijs, probeert ze het aan de andere kant van het bed. En ook al is Ton die dag de klos, ik ben toch wakker. Krampachtig houd ik mijn ogen dicht, maar de diepe roes komt niet meer terug. O, wat kan ik snakken naar een ouderwets gat in de dag slapen.

Natuurlijk, het is flauw om erover te zeuren. Het vroege opstaan hoort erbij en we mogen heel dankbaar zijn dat ze geen nachtbrakertje is. Hoewel? Van de week was ze ineens tegen alle schema’s in om twee uur ’s nachts klaarwakker. ‘Kom je spelen?’ riep ze enthousiast, terwijl ze onze kamer binnenstommelde. Ze gooide haar beer en wat boekjes op mijn hoofd en trok het dekbed opzij.

Twee lange uren waren we in touw om haar ervan te over-

tuigen dat ze echt moest gaan slapen. Want alle kindjes slapen, en oma ook, en de buurvrouw ook, en mama en papa eigenlijk ook... 'Besef je wel dat we dit binnenkort weer elke nacht krijgen?' vroeg Ton me, nadat hij Olivia voor de derde keer vermanend had toegesproken. 'En zo'n baby kun je niet uitleggen waarom ze moet slapen als het donker is.' Ik schoof de gedachte nog even voor me uit.

Wie trouwens denkt dat Olivia de volgende ochtend een gat in de dag sliep, heeft het mooi mis. Om halfzeven stond ze er weer, met een big smile op haar gezicht. Wij waren volledig geradbraakt, zij had geen centje pijn. En ineens werd ik overvallen door een golf van genegenheid voor mijn kleine griet. Zo goedgehumeurd als zij aan elke dag begint. Hopelijk houdt ze dat haar hele leven.

DE TWEEDE KEER

Toen een vriendin van me voor de tweede keer in verwachting was, verzuchtte ze dat het zo anders was. Lang niet zo romantisch, zei ze, het was eerder een klus die geklaard moest worden. Ik hoorde het aan en kon me er niets bij voorstellen. Mijn eerste zwangerschap had ik zo prachtig gevonden. Het mysterieuze van het beginnende leven in je buik. De baby die zich steeds duidelijker manifesteerde, maar toch onzichtbaar bleef. Negen maanden lang leefde ik toe naar de uitgerekende datum, alles daarna leek een groot, zwart gat. Zelfs toen ik hevige weeën had, kon ik me niet voorstellen dat ik werkelijk een kind zou baren. De verloskundige ging met een kruikje en kleertjes in de weer, ik vond dat eerder komisch dan noodzakelijk. Toen Olivia geboren was, lag ik vol verbazing naar haar te kijken. Het was een baby. Zo'n lief, glibberig, roze gevalletje met armpjes en beentjes en donkere haartjes. Ton vroeg na een paar minuten of het eigenlijk een jongen of een meisje was. Die vraag was bij mij nog niet eens opgekomen.

Zo naïef als toen, ben ik nu niet meer. Eerlijk gezegd, ga ik er min of meer van uit dat er straks een baby uit mijn buik komt. Ik ben aanmerkelijk minder zweverig over het feit dat mijn lichaam nageslacht kan voortbrengen. Mijn vriendin heeft gelijk gekregen: een tweede zwangerschap is heel anders dan de eerste. Niet alleen wat gevoelens betreft, maar ook lichamelijk gezien. Had ik bij Olivia bijna nergens last van, deze keer ben ik drie maanden lang geplaagd door golven van misselijkheid. De moeheid hield niet op met twaalf weken, maar wordt steeds erger. Ik lijk wel een bejaarde, zo snel ben ik uitgeteld. En dan het uitdijen: mijn buik is enorm,

die werd al vanaf acht weken zichtbaar, echt waar! Kon ik er de vorige keer niet op wachten, nu baal ik van de snelheid waarmee ik uit mijn kleren barst. In de ultieme zwanger-zijn-is-niet-leuk-bui heb ik al tegen Ton geroepen dat dit absoluut de laatste keer zal zijn. Maar ik ben teruggekrabbeld op al mijn schreden, want er is iets wonderlijks gebeurd. Laatst lag ik op mijn rug in bed en ineens merkte ik hoe de baby in mijn buik rondscharrelde. Onder het oppervlak zat heel duidelijk een kleine massa, die af en toe een porretje gaf. O, wat was dat weer supergezellig en vertrouwd. Ik voelde al een tijdje leven, maar nu trapte het zo hard dat het door mijn buik heen ging. Ton werd er aan zijn haren bijgesleept: 'Voel eens, papa, hier zit je kind!' Prompt gaf-ie drie schopjes, apetrots was ik. En meteen smoorverliefd op een wezentje dat ik nog nooit had ontmoet. Ton bracht me snel terug op aarde. Hij informeerde onnozel of dat geklop niet toevallig mijn hartslag was. Tuurlijk schat, mijn hart slaat altijd drie keer per minuut, in mijn lies...

LIEVER EEN BARBIE

Hoe vertel je een driejarig grietje dat er gezinsuitbreiding op komst is? Heel voorzichtig, dachten wij. We hadden van alle kanten gehoord dat je het vooral niet te vroeg mocht zeggen. Want dan zou Olivia er negen maanden over lopen zeuren. En dan zouden we haar van alles moeten uitleggen, over hoe die baby in de buik terecht was gekomen en vooral – hoe die z'n weg naar buiten zou vinden. Maar ja, als je nieuws hebt waar je erg blij mee bent, wil je dat zo snel mogelijk met je meest dierbaren delen. Het risico van een uitgebreide vragenronde namen we voor lief.

'Zeg Olivia, hoe zou je het vinden om een broertje of zusje te krijgen?' vroeg ik.

'Goed hoor,' zei ze, zonder op of om te kijken. Mmm, geen dolenthousiaste reactie. En zeker geen spervuur van vragen.

'Wil je wel een broertje of een zusje?'

Nu keek ze even op. 'Ik wil een broertje,' klonk het stellig. 'O nee, een zusje,' vervolgde ze even overtuigd. 'Maar eigenlijk...' zei ze bezwerend terwijl wij onze adem inhielden, 'wil ik een Barbie!'

Ik zag het al voor me: 30-jarige moeder baart Barbie. Daar zou de vroedvrouw van opkijken! Maar Olivia niet. Moest ik nu de pluspunten van een baby gaan opsommen, in vergelijking met die van een plastic pop? Ik besloot het onderwerp even te laten rusten.

In de weken daarop legde ons dametje weinig tot geen belangstelling aan de dag voor het familielid in wording. Ik had haar voor de zekerheid nog enige uitleg gegeven. Toen een vriendin van me langskwam, lepelde ze de kennis braaf op. 'De baby is nog hééél klein...' (Ze wees iets aan ter groot-

te van een rijstkorrel, tussen duim en wijsvinger). 'De baby moet groeien, groeien, groeien. Tot die héél groot is! En dan...' Ik was benieuwd wat er zou komen, want ik was daar wat mistig over geweest. 'Dan gaat-ie zakken, zakken, zakken...' (Ze wees langs mijn benen naar de grond.) 'En dan komt-ie uit mama's voet.'

Mijn vriendin knikte ernstig. 'O gaat dat zo? Dat wist ik niet.' Olivia keek haar hoofdschuddend aan. Sommige volwassenen moest je werkelijk alles uitleggen.

Het was eigenlijk wel grappig hoe broodnuchter Olivia op het nieuws reageerde. Ton had dat al voorspeld. Die was geen moment bang geweest dat ze er eindeloos over door zou gaan. Het leek erop dat we in alle rust konden afwachten tot de boreling zich zou aandienen.

Toch is er sinds kort een verontrustende ontwikkeling. Olivia spreidt een ondubbelzinnige voorkeur voor een zusje tentoon. 'Maar als het nou een broertje wordt?' vraag ik.

'Dan leggen we hem in de tuin.'

'Daar is het toch veel te koud voor een baby?'

Olivia aarzelt even en strijkt dan met de hand over het hart: 'Dan mag-ie wel in de schuur.' Het arme baby-broertje. Nog niet eens geboren en nu al verbannen door zijn bloedeigen zus.

TUINMAN

Hij is 22 jaar. Te jong voor mij en te oud voor haar. Toch waren Olivia en ik zwaar onder de indruk van de man die bij ons een terras zou komen aanleggen. Het is ook niet niks als je tuinman (zoals wij hem voor 't gemak noemden) de dubbelganger blijkt te zijn van John de Wolf. Diezelfde lange, blonde lokken, ruige stoppels, lang, breed, kortom: een geweldenaar.

Zelf kwam ik in mijn bewondering niet verder dan een beetje gestamel. 'Goh, u hebt wel wat weg van die bekende voetballer...' Olivia pakte het veel ondubbelzinniger aan. Je zag haar denken: hoe leg ik contact met deze prins? Ze rende naar haar speelhoek. Even later stond de tuinman met een spiernaakt aankleedpoppetje in zijn hand. Hij keek er vertwijfeld naar, terwijl Olivia een blauw mini-jurkje in zijn andere hand duwde.

Hier ging 'John' maar even voor zitten. Snel schoof Olivia haar stoeltje bij en plaatste dat praktisch tegen zijn knieën. En daar zat ze, stralend als nooit tevoren en vertrouwelijk babbelend alsof ze hem al jaren kende. Haar glaasje appelsap had ze strategisch naast zijn koffie gezet. Als hij een slokje nam, deed zij dat ook.

De tuinman liet zich geen moment van zijn stuk brengen. 'Dat heb ik nou altijd,' vertelde hij, 'kinderen zijn niet bij me weg te slaan. Geen idee hoe het komt.'

We stonden op en Olivia wierp snel een blik in zijn kopje. 'Je koffie is nog niet op!' zei ze. Braaf ging ook het laatste beetje naar binnen.

We liepen naar buiten, vanachter de ramen nauwlettend gadegeslagen door madam. Toen het haar te lang duurde,